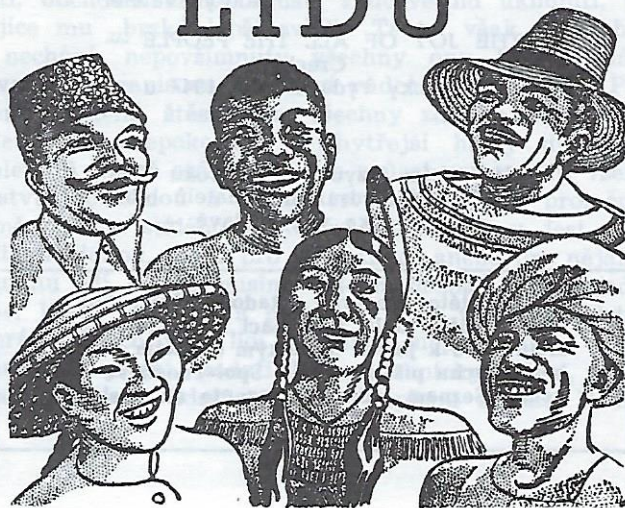

RADOST VŠEHO LIDU

Přednášku, otištěnou v této brožurce, pronesl shodně s jejím názvem „RADOST VŠEHO LIDU“ a věrně co do obsahu president Watch Tower Bible and Tract Society na přednáškové cestě kolem zeměkoule, vykonané letadlem v roce 1947, k posluchačstvům hlavních měst zemí v Orientu, Africe a Evropě, k národům nekřesťanským i vydávajícím se za křesťanské.

Všude byla přijata s upřímnou radostí, takže jsme přesvědčeni, že toto vydání přednášky tiskem bude uvítáno všude na zemi v četných jazycích, do kterých je přednáška přeložena, a že upřímný čtenář získá čtením trvalou radost.

— Vydavatelé.

THE JOY OF ALL THE PEOPLE —
Czech

Anglicky vydáno roku 1947 u

V českém jazyce vydalo roku 1948
Mezinárodní sdružení badatelů bible

— odbočka v Bratislavě —

Čtenáři této brožurky „Radost všeho lidu“, kteří si přejí další informaci k tomuto předmětu nebo k jiným biblickým otázkám, nechť bez ostychu píší kanceláři Společnosti ve své zemi. Seznam adres naleznete na poslední stránce.

RADOST VŠEHO LIDU

RADOSTNÝ lid je ozdobou země a slávou svého stvořitele. Dnes hemží se zem lidmi různých barev, jazyků, obyčejů, vlád a náboženství. Je to nyní dohromady více nežli dvě miliardy lidí. Všeobecné poměry lidstva jako celku se pro nedávnou světovou válku v zásadě nezlepšily. Ba naopak, přiblížili jsme se ještě možnosti zničení světa. Ve všech zemích nalézají se i nadále masy lidí ve veliké nouzi, utrpení a nepokojích. Jako lítý žnec ohání se všade stále ještě smrt svou ostrou kosou a vysekává v řadách lidstva hluboké pokosy. Miliony nemluvnat, které mají zaujmouti místa zemřelých, jdou vstříc životu plnému starostí a utrpení a konečně smrti, podobně jako jejich předkové.

Aby upevnili své mocenské postavení, snaží se političtí, obchodní a náboženští vůdcové lid uklidniti, slibující mu „brzký lepší svět“. Tento však nepřichází a nechává nepovšimnuty všechny ony lákavé plány a vysoce organisovaná zřízení vůdců tohoto světa. Problém lidského štěstí pro všechny zdá se býti velmi spletitý a znepokojuje nejchytřejší hlavy dvacátého století. A právě otázka, jakým způsobem opatřiti všemu lidstvu společnou a věčně trvající radost proměnou země v místo stálého štěstí pro všechny rasy, jest příliš velikou úlohou, ať již pro jednotlivce anebo pro nějakou skupinu lidí — což musíme všichni doznati. Pouze jedna moc, která je vyšší a mocnější než všechno lidstvo, která vidí, co je u lidí v zásadě nepravého a která vlastní moudrost, podati lék nestranicky všem, může opatřiti všemu lidstvu trvalou, úplnou radost. Pouka-

zujeme na to, že jest taková vyšší nadlidská moc, plná dobrotivosti vůči lidem dobré vůle. Kdo nebo co jest touto dobrotivou mocí, jest otázka, která zasluhuje, aby ji studovali všichni lidé, kteří touží žítí se svými bližními v míru a ve štěstí.

Tak zvaná „západní civilisace“ dělí lidstvo na dvě části. Jedna se nazývá „křesťanstvo“ a druhá „pohanstvo“ nebo „nevěřící“. Když rozdělíme lidstvo do skupin po stu osobách podle jejich náboženství, pak je z každého sta šestnáct confuciánů a taoistů, dvanáct hindů, jedenáct mohamedánů, šest budhistů, jeden šintoista, méně než jeden žid, třicet je tak zvaných „křesťanů“ a ostatních více nežli dvacet tři není zařaděno. Z toho vyplývá, že „křesťanstvo“ pozůstává pouze z menšiny obyvatel země, totiž asi z třiceti procent. Doposud však hrálo vládnoucí úlohu v záležitostech světa. Chlubně tvrdí, že učinilo veliký pokrok v sociálních, politických a technických vědách, přece však opomenulo raziti cestu k světu pokoje, jistoty, blahobytu, spravedlnosti a věčného života pro všechny lidi.

Bylo by nesprávné říci, že jen proto, že „pohané“ nebo nevěřící část lidstva zaujímá místo druhého stupně, není mezi nimi mnoho mužů a žen, kteří se svou inteligencí a vrozenými schopnostmi vyrovnají významným osobnostem křesťanstva. Přece však můžeme od pohanů právě tak málo jako od křesťanů očekávati, že by vyřešili všeobecné problémy lidstva, a ani u nich nemůžeme naléztí pramen trvalé radosti pro všechny lid. Nemůžeme souhlasiti, když jistí političtí, obchodní a náboženští vůdcové křesťanstva praví, že to, „co svět potřebuje, je více náboženství“. Pohané mají již svá mnohá a veliká náboženství. Měli bychom proto říci,

že potřebují více z náboženství křesťanstva? Nikoliv! Proč ne? Protože náboženské organizace křesťanstva horečně spolupracují s politickými a obchodními mocenskými skupinami, aby zajistily a upevnily svět, zatím co právě náboženské křesťanstvo je téměř výhradně odpovědno za dvě světové války našeho dvacátého století, které svět téměř zničily a pohanstvu hospodářsky i jiným způsobem velmi ublížily. Také křesťanstvo má svá sociální a hospodářská bezpráví, chudobu a své neshody. Houževnatě střeží nyní tajemství atomické energie a zbraní k hromadnému zabíjení, které mohou umožnit třetí světovou válku v našem století, což by znamenalo pro celé lidstvo sebevraždu. I kdyby proto chtělo křesťanstvo svá náboženství vnutit tak zvanému „pohanstvu“, přece by tím svět nebyl nikdy pevnější a hrozící války a utiskování nebyly by odstraněny.

Z náboženského hlediska se křesťanstvo velmi podobá tomu, co samo nazývá pohanickým světem. Mnohé z jeho náboženských názorů měli pohané již dávno před ním, a je proto skutečností, že si křesťanstvo pro své náboženství mnohé vypůjčilo od pohanů.* Mnohem dříve, nežli katolický svatý Augustin vnutil křesťanstvu učení o nesmrtnosti člověka, věřil již pohanský svět v nesmrtnost lidské duše. Mnohem dříve, nežli katolický papež Řehoř Veliký oznámil svůj objev „očistce“ k trápení takovýchto „nesmrtelných“ lidských duší po smrti, věřili již čínští taoisté a indiští budhisté v muka očistce a měli o tom vyobrazení ve svých chrámech.

* *Viz An Essay on the Development of Christian Doctrine (1878)* od kardinála Newmana, kapitola 8.

Mnohem dříve nežli císař Konstantin předsedal v roce 325 po Kr. koncilu Nicejskému a nařídil, že učení o trojjedinosti má být základem víry křesťanstva, měli již náboženství starého Egypta, Asyrie, Indie, Číny a Babylona učení o třech příbuzných a nerozlučných božstvech, o otci, synu a matce. Taoisté a budhisté měli své papeže, a staří pohanští Římané svého Pontifika maxima a pontify. Confucius, svatý ochránce Číny, byl prohlášen za svatého v roce 1 po Kr. čínskou císařovnou, protože byl velikým mravoukem a upravil zvyky lidu. Starověcí pohané v Asii měli již své růžence a své modlicí mlýnky k častějšímu opakování svých modlitebních formulí. Protože Indové a jiní věřili v nesmrtnost člověka, věřili též od pradávna ve vtělování a v stěhování duše z jednoho hmotného těla do jiného.

Jak tedy vidíme, souhlasí základní náboženská učení křesťanstva s blavnými naukami tak zvaných „pohanů“. Nápadná je v náboženstvích mimokřesťanských víra v démony a ve velikou moc zla a špatnosti, jakou tito vykonávají v záležitostech lidí. Je zcela jasné, že náboženství světa jsou inspirována démony, a to včetně učení, která si křesťanstvo vypůjčilo a převzalo od „pohanských“ náboženství. I náboženství křesťanstva připouštějí víru v démony; a byla doba, kdy byli lidé velmi varováni a napomínáni, aby se chránili před mocí a vlivem démonů. Chceme-li proto své téma šířeji studovati, pak musíme věnovati pozornost této víře v démony a jejím podstatným příčinám.

BIBLE, ZVLÁŠTNÍ KNIHA

Po více nežli šestnáctset let svého bytí, ode dnů císaře Konstantina, klamalo křesťanstvo lidi a nepřineslo žádného ulehčení pro jejich potíže a utrpení. Proto nemůžeme očekávat, že bychom ve zmatených náboženstvích křesťanstva našli pravou naději pro lid. Nemůžeme od něho očekávat vysvětlení o radosti celého lidstva, ani o způsobu, jakým tato jistotně přijde. Odkud je však můžeme očekávat? Odpověď zní: Z bible, kterou křesťanstvo dlouho vlastnilo, jež však pro ně byla jako zapečetěná kniha. Bible byla původně napsána orientálním jazykem, hebrejštinou, a indo-evropským jazykem, řečtinou, a jest nejstarší knihou světa.* Spisy pohanských učenců a náboženských vůdců jsou považovány za staré, nicméně jest bible nejstarší knihou, která se zachovala do dnešních dnů; její první kapitoly byly napsány asi v roce 1512 př. Kr. prorokem Mojžíšem. Co ji však mimoto činí knihou, která si zaslouží, aby ji studoval každý v křesťanstvu i v pohanstvu, jest skutečnost, že jest knihou nejvíce vyráběnou, přeloženou do 1.068 jazyků, a snad i více, knihou nejvíce rozšířenou i čtenou i probíranou. Jak pro své vynikající postavení, tak i pro svůj obsah si zaslouží pozornosti všech národů a lidí.

Bible není darem křesťanstva světu. Bible nám praví na svých vlastních stránkách, že je darem nejvyššího Boha a že byla psána a zhotovena pod jeho inspirací a diktátem. Praví nám to jeden z mnoha lidí, kteří měli

* Datum 2.000 let př. Kr., které se připisuje „Prisse Papyrusu“ jest sporné, protože se opírá o egyptské dynastie.

podíl na jejím sepsání, že totiž „žádného proroctví Písma svatého výklad nezáleží na rozumu lidském. Neboť nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale duchem svatým puzeni jsouce, mluvili svatí Boží lidé“. (2. Petra 1:20, 21.) Tvrdí se, že bible měla větší vliv na civilizaci, nežli kterákoliv jiná kniha. Ve skutečnosti však měla bible vliv pouze na malou část lidstva, totiž na ty, kteří se věrně přidržovali jejích učení. Civilisace západních národů, které tvoří křesťanstvo, byla ve skutečnosti ovlivněna naukami a zvyky pohanskými. Vyplývá to z toho, že lpí na nesmrtelnosti a netělesnosti lidské duše, na očistci a na věčných pekelných mukách zlých po smrti, dále na trojjedinosti, na růžencích a relikviích, náboženských obřadech a přepychových chrámech, na církevních zvycích a na prohlašování za svaté, na klášterech mnichů a jeptíšek, na uctívání kříže a na četných jiných domněnkách a zvycích.

Bible podává zprávu o mnoha pohanských náboženstvích, sama však jest ode všech oddělena. Obsahuje poselství a učení, která jsou velmi odlišná od těch, jež může poskytnouti křesťanstvo nebo pohanstvo. Jest proto nutné, aby ji miliony náboženství křesťanstva — ba všichni lidé světa — znovu prozkoumali. Jest pouze málo tak zvaných „křesťanů“, kteří přijímají bibli jako úplné napsané zjevení Boží. Tak zvaní „protestanté“ předstírají, že tak činí, když však dojde k tomu, aby volili mezi bibli a zvyky pohanského původu, které přijali, pak lpí na takových náboženských názorech a bibli zavrhnou. Třistapadesát milionů lidí, kteří vyznávají, že jsou „římskými katolíky“, pohlíží na bibli jako na něco nepostačitelného, jako na pouze částečné zjevení Boží vůle a Božího předsevzetí. Miliony takových katolíků,

obzvláště v latinských zemích, nikdy ještě bibli neviděly. Též většina „protestantů“, i když bibli doma mají, nestuduje ji pravidelně. Je proto na místě a na čas, promluvit si o tom, co praví tato nejvýznamnější, nezničitelná a trvalá kniha o jediné naději pro celé lidstvo.

Jen v bibli samotné je psáno o „radosti veliké, kteráž bude všemu lidu“, a může proto pouze ona o tomto předmětu důsledně a oprávněně mluvit. Co praví tedy o nynějším neklidném stavu ve vesmíru? Již pouhý rozum může říci, co celé stvoření ve vesmíru potřebuje. Pozorujeme-li zem, pak musíme upřímně doznat, že spor různých náboženství, na příklad mezi hinduistickým a mohamedánským a mezi římskokatolickým a protestantským, a též spor mezi státními mocnostmi mnohých národů, způsobily nynější světový neklid. Rozumní lidé vidí nutnost jedné světové vlády s jedním právním řádem, která je podporována jednou mocí a autoritou, jež by byla obecně přijata, aby tak byla zem ušetřena válek a aby měli lidé jistotu vzhledem ke svým osobám a ke svým majetkům. Jestliže je zapotřebí takovéto vlády pro naši malou planetu, pro naši zem, čím nutnější byla by pak nejvyšší ústřední vláda pro celý obrovský vesmír s jeho neomezeným prostorem a nesčetnými nebeskými tělesy, která jsou v dohledu i mimo dohled lidského oka, vyzbrojeného dalekohledem.

Nádherný soulad planet, hvězd a sluncí, které můžeme vidět, je nedotknutelným důkazem, že je taková ústřední vláda mimo dohled člověka, která vykonává moc nad celým vesmírem, a že tato vláda je dokonalým a pravým panstvím. Proč ale není dnes pokoje, jednotnosti, souladu a spravedlnosti mezi lidmi na zemi? A proč toho nebylo v minulých tisíciletích kam až sahájí zapsané

dějiny lidstva? Jestliže přiznáme, že jest taková nejvyšší a všemocná vláda ve vesmíru, pak musí důvod pro rozbroje mezi lidmi a pro vyplývající z toho utrpení ve všech uplynulých tisíciletích spočívat v tom, že nejvyšší vláda vesmíru vše to připustila. Můžeme se nějakým způsobem dozvědět proč? Jistě že ano, pomocí bible!

Podle této svaté knihy je nejvyšší, všemohoucí vládou vesmíru živý a pravý Bůh, který nemá začátku ani konce. Bible je jeho inspirovaným Slovem, je zjevením, které o sobě dal v odpověď na naše otázky: kým je, jaké jest jeho jméno, jaká jsou jeho díla a v čem spočívají jeho dobré úmysly s utiskovaným lidstvem. On je stvořitelem všeho stvoření, jak viditelného, tak i neviditelného. Jest větší nežli všechna jeho díla, živá či neživá. Jest proto nejvyšším Bohem, všemohoucím Bohem, Bohem nesmrtelným, universálním vládcem, a žádný z jeho žijících tvorů nemůže mu jeho universální panství a nejvyšší vládu vytrhnouti. Ohledně jeho jména praví jeho Slovo, bible, v žalmu 83, verš 19: „A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš J E H O V A, jsi nejvyšší nade vší zemí.“ Jeho Slovo proto o něm mluví jako o „Jehovovi Bohu“. Protože zaujímá nejvyšší místo ve vesmíru a jeho sláva převyšuje vše, jest pro nás neviditelný. Nicméně odhaluje nám svou pravou jsoucnost svými tvůrčími díly, která vidíme a známe. Z toho důvodu nelze omluviti, jestliže někdo pochybuje o jeho jsoucnosti; a tak čteme v jeho Slově v dopise Římanům 1, verše 20 až 25:

„Neboť neviditelné věci jeho mohou viděny býti, když ze skutků při stvoření světa stálých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak

aby již byli bez výmluvy. Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu neděkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatměno jest nemoudré srdce jejich. Měvše se za moudré, blázni učinění jsou. Neboť směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obrazu porušitelného člověka, i ptactva, i hovad čtvernohých, i zeměplazů. Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek, jakožto ty, kteříž směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli, kterýž jest pozhnaný na věky. Amen.“

Tato slova vztahují se na lidské tvory na zemi. Avšak Slovo Boží, bible, nemluví k nám pouze o viditelných pozemských a lidských věcech, nýbrž i o neviditelných nebeských a duchovních. Drahý čas před stvořením člověka stvořil Jehova Bůh nebeské syny, kteří jsou duchovní a pro nás neviditelní. Jeho Slovo nám praví: „Bůh duch jest“, duchovní bytost. A tito nebeští synové jeho stvoření byli duchové jako on a proto vyšší a mocnější nežli člověk. (Jan 4:24.) Jehovovým prvním stvořením byl jeho nejmilejší „jednorozený Syn“. Biblická zpráva ukazuje, že tento milovaný Syn zůstal vždy svému Stvořiteli a Otci oddaným a věrným, a Bůh jej použil jako svého spolupracovníka při stvoření všeho ostatního. — Jan 3:16; Zjevení 3:14; Jan 1:1-3.

PRVNÍ DÉMON

Mezi duchovními syny Božími, kteří byli poté stvoření, byl krásný, moudrý, a mocný duchovní tvor, kterého bible nazývá „Heylel“ nebo „Lucifer“. Bible nás informuje, že mimo něho bylo stvořeno na sta milionů

duchovních synů. (Izaiáš 14:12-14; Ezechiel 28:11-19; Daniel 7:10; Zjevení 5:11.) Byla mezi nimi jednota a pokoj, a všichni byli oddáni a poslušni universální svrchovanosti Jehovy Boha až do doby, kdy byli na zemi stvořeni muž a žena.

Svatá Písma bible nám oznamují, že vzpoura proti nejvyšší ústřední vládě ve vesmíru porušila soulad, pokoj a štěstí všeho živého stvoření. Byla to vzpoura, kterou vyvolal Lucifer, onen mocný duchovní tvor, proti universální Boží svrchovanosti. Popřel Boží právo svrchovanosti a prohlásil, že je schopen odtrhnouti nebo odvésti všechny žijící tvory od Jehovy Boha, a převést je na svou stranu, kde mu budou prokazovati úctu, poslušnost a oddanost, což do té doby prokazovali Jehovovi Bohu. Hlavním motivem Luciferovy vzpoury bylo: „Budu rovný Nejvyššímu!“ — Izaiáš 14:14.

Tato sobecká myšlenka vyvstala v Luciferovi, když jej nejvyšší Bůh dosadil nad zem a nad muže a ženu na ní. Lucifer měl jim býti „zastírajícím cherubem“, a Bůh jej pomazal nebo jmenoval k tomuto postavení ochránce. Nadutý svými osobními schopnostmi a svým postavením, začal Lucifer přemýšlet, jak by se mohl od Jehovovy universální svrchovanosti oddělit a vzbouřit se proti ní. Tak se stal bezzákonným, jak o něm praví Slovo Boží: „Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakž ses narodil, až se našla nepravost při tobě.“ (Ezechiel 28:15.) Začínaje u těch, kteří byli pod jeho bezprostřední ochranou, svedl Lucifer první lidskou dvojici k neposlušnosti vůči universální svrchovanosti Jehovy Boha. Potom použil této nevěrné lidské dvojice jako příkladu a důkazu, že právem vyzval Boží universální svrchovanost a že bude mít jistotně úspěch

u všech žijících tvorů v nebi i na zemi. Pak sváděl nebeské duchovní tvory, aby se připojili k jeho vzpouře, což se mu u četných zástupů z nich podařilo. Tito neposlušní duchové oddělili se proto od rodiny oddaných synů Božích, a ze svatých andělských synů Božích stali se démoni. Jejich vůdci, věrolomnému Luciferovi, dal Jehova Bůh jméno „satan“, což znamená „odpůrce“ nebo „protivník“ a poukazuje na Luciferovo jednání. Když převzal nevěrný Lucifer nebo satan vedení nad buřičskými anděly nebo démony, stal se podle bible „vládcem démonů“. — Matouš 12:24-28, Žilků v p r e k l a d.

To vysvětluje jsoucnost bezbožných démonů, kteří neviditelně ovládli záležitosti lidstva a udržovali lidi dle možnosti v nevědomosti o Jehovovi Bohu a v odporu proti němu. Toto jsou oni démoni, jichž se pohanští náboženství a pověřivé osoby děsně bojí a neustále je uspokojují a chlácholí dary, obětmi, uctíváním a odříkáváním modliteb. Tito démoni se rozmohli a jako nečistá zhoubná nebesa rozprostřeli se nad lidstvem a stojí mezi člověkem a pravým Bohem a učí různým náboženstvím, aby haněli Jehovu Boha a lidi o něm mátlí. Bez dalšího výkladu může zde býti právem řečeno, že jest pro lidstvo bezpodmínečně nutné, aby bylo osvobozeno od těchto starých, utiskujících, smrtonosných démonských nebes, a aby obdrželo nová nebesa spravedlnosti, která jsou zasvěcena Boží universální svrchovanosti. Vyžadují to jednota a pokoj celého vesmíru.

Všemohoucí ve své moudrosti dopustil, že zlá stará nebesa podržela svou moc nad člověkem, aby tak byla k důkladnému vyřízení sporné otázky o universální svrchovanosti vyhražena dosti dlouhá doba k uspokoi-

jení všech zúčastněných. Pouze Bůh může strhnouti temný závoj démonské moci a násilí, který halí celé lidstvo. I když se všichni lidé tohoto atomického věku spojí, přece nemohou odhaliti tento závoj, avšak Jehova Bůh to ve své vlastní stanovené době učiní, aby prokázal svou universální svrchovanost. Spravedlivými novými nebesy, která pak dosadí nad lidmi k moci, bude zářiti obveselující světlo jeho dobrotivosti a milosrdenství na všechny lidi dobré vůle. Bude to k věčné radosti všech lidí, kteří prokáží, že jsou hodni života.

ČLOVĚK, SMRTELNÁ DUŠE

Je bezesporné, že všichni lidé jsou stejným způsobem zrozeni a stejně vytvořeni, s výjimkou malých rozdílů rysů obličeje, barvy a postavy, což jest nutno přičísti rozmanitým příčinám v různých částech země. Tato skutečnost dokazuje, že všichni pocházejí ze společných rodičů, z prvního muže a ženy. Přírozeným bydlištěm člověka je naše země. Již ta okolnost, že tělo člověka se po smrti rozpadá v prach, jest důkazem, že člověk je „ze země, zemský“, jak to píše bible o prvním člověku Adamovi. (1. Korintským 15:47.) Příroda sama nás učí, že věčným určením člověka jest žítí na této zemi, jejíž jest součástí, a ne žítí v neviditelných duchovních nebesích. Démoni to byli, kteří náboženstvím svedli lidi k myšlence, že v záhrobí budou všichni lidé žítí jako duchové v duchovním světě a že člověk má neviditelnou nesmrtelnou duši, která při smrti, při rozpadnutí jeho pozemského těla, žije dále. Démoni vštíplili taoistům a budhistům učení o utrpení v očistci, připraveném pro duše zlých po smrti člověka. Prostřed-

nictvím náboženství démoni učili lidi, že takovéto odtělesněné duše mohou býti opět oděny tělem a že se mohou stěhovati z jednoho těla do druhého, až konečně dosáhnou stavu nirvāna, kde jsou prosti jakéhokoliv pocitu bolesti a utrpení. Bible tomu zcela určitě tak neučí.

První člověk Adam nebyl žádnou přestěhovanou duší ani z nebe ani z mrtvého těla nějakého zvířete, ptáka, ryby nebo hmyzu. Ožil teprve, když ho Jehova Bůh stvořil skrze svého milovaného Syna a dosadil jej do ráje nebo zahrady Eden. Stvořitel nám svým napsaným slovem v 1. Mojžíšově 2:7 praví, jak to udělal: „A Jehova Bůh učinil Adama, člověka, vezma prach ze země, a vdechl do jeho nozder dech života, a člověk se stal živou duší.“ (Slovenská bible.) A v 1. Korintským 15:45 nechal stvořitel jedním ze svých inspirovaných pisatelů bible říci: „Takž i psáno jest: První člověk Adam stal se živou duší.“ (Slovenská bible.) V těchto dvou inspirovaných prohlášeních nemůže nikdo nalézt žádnou zmínku o vtělení nebo stěhování anebo vložení neviditelné, nehmotné duše s oddělenou, neodvislou existencí, do těla člověka.

Stvořitel, který ví, jak a z čeho vytvořil člověka, prostě praví, že udělal tělo člověka ze zemské hmoty. Potom vdechnul dech do neživého těla, a tak stal se nebo byl učiněn člověk živou duší. Člověk Adam byl duší, lidskou duší, kterou mohli zvířecí tvorové, pohybující se kolem něho v zahradě Eden viděti, slyšeti, věřití a cítiti. Ona zvířata okolo něho na zemi byla taktéž dušemi tak jako sám Adam, byla však dušemi nižšího řádu, a všechna měla hmotná těla a dýchala dech života. Stvořitelova bible je onou knihou, která

nazývá taková nižší zvířata dušemi právě tak jako člověka. (1. Mojžíšova 1:20, 30.) O lidech, kteří umírají bez poznání Boha, praví jeho Slovo: „Jsou podobni hovadům. Případnost zajisté synů lidských a případnost hovad jest případnost jednotejná. Jakož umírá ono, tak umírá i on; a dýchání jednotejné všichni mají, aniž co napřed má člověk před hovadem; nebo všecko jest marnost. Všecko jde k místu jednomu; všecko jest z prachu, všecko také navrácuje se do prachu. Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje vzhůru a duch hovadí že sestupuje dolů k zemi?“ (Kazatel 3:18—21.) Když Jehova Bůh odsoudil člověka pro jeho vzpouru k smrti, tu mu pravil: „V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Neboť prach jsi, a v prach se navrátiš.“ (1. Mojžíšova 3:19.) Neměl tedy Adam žádnou přednost před zvířetem, neboť když zemřel buřič Adam, zemřela duše, protože to byl Adam, lidská duše, který se prohřešil vůči stvořiteli.

Jest to stvořitelovo vlastní prohlášení, neboť ve svém proroctví praví Bůh skrze Ezechiele Židům: „Aj, všechny duše mé jsou; jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře.“ (Ezechiel 18:4, 20.) Tato Bohem vyjádřená pravda vylučuje jakékoliv pomyšlení na nebeské určení hříšného, umírajícího lidstva. — 1. Korintským 15:50.

Bůh nám praví, že stvořil zem, aby byla obydlena lidmi. Tak jistě, jak nám říká, že „země věčně trvá“, právě tak jistě bude lidstvo užívati této země navždy jako svého radostného věčného bydliště. Když Bůh vytvořil prvního člověka a dosadil ho do zahrady Eden, tu mu dal naději na věčný lidský život na zemi, ovšem

pod tou podmínkou, že se plně podřídí Bohu, universálnímu vládci. Smrt, to je zničení, měla být trestem za vzpuru proti universální svrchovanosti. Když Bůh zakázal člověku, aby nejedl ze stromu vědění dobrého a zlého, varoval jej slovy: „Neboť v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.“ (1. Mojžíšova 2:17.) Život na zemi jest opakem smrti v prachu země. Člověk nebyl stvořen k věčnému žití v duchovních nebesích, a Bůh neučinil s člověkem žádnou smlouvu, že jej vezme do nebe, když bude po nějakou dobu na zemi poslušným. Člověk se mohl rozhodnouti, zdali chce žítí navždy na zemi anebo zemřítí a ležeti mrtvý v prachu země. — Izaiáš 45:12, 18.

V souladu s božským určením země stvořil Bůh prvnímu muži ženu, k čemuž použil kmoty ze samotného mužova těla, z které začal ženu vytvářeti; proto o ní Adam pravil: „Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, nebo z muže vzata jest.“ (1. Mojžíšova 2:23.) Aby ukázal té první lidské dvojici její věčné určení, požehnal jí Bůh a pravil: „Plodtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hýbajícím se na zemi.“ (1. Mojžíšova 1:28.) Když Bůh dal člověku vládu nad zvířaty, rybami, ptáky a vším ostatním co na zemi žije, proč měl by člověk některé z těchto nízkých tvorů uctívat nebo se před obrazy takových tvorů klanět? Proč měl by člověk věřit, že se při smrti odděluje od jeho těla neviditelná, nehmotná duše, a že pak žije dále v těle jiného, nižšího tvora? Tomu by věřit neměl. Když se však člověk prohřešil vůči Boží universální svrchovanosti a rozhodl se místo Jehovy

Boha uctívati tvory — včetně satana, „vládce démonů“ — pak dopustil Všemohoucí, aby tak činilo tolik lidí, kolik si přeje tak činiti. Když Bůh mluvil k prarodičům lidského pokolení, k první lidské dvojici o určení člověka, tu jim neřekl ani slova o budoucím životě v nebi. Nemuseli se státi duchovními tvory v nebesích, aby byli dokonalými, spokojenými a šťastnými a aby panovali nad zvířaty.

KONEC RADOSTI

Kdo vnuknul člověku myšlenku, že je nesmrtelný a že přijde po smrti do nebe, jsa podoben duchovním bohům? Učinil to satan, „vládce démonů“. K provedení svého boje proti Jehovově universální svrchovanosti použil satan Isti, aby Adamovu ženu svedl k hříchu proti Bohu. Privil: „Nikoli nezemřete smrtí. Ale ví Bůh, že ve který den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, věduce dobré i zlé.“ (1. Mojžíšova 3:4, 5.) Satan dopustil se lži vůči Jehovovi Bohu a pomlouval jej, a tímto způsobem stal se ďáblem, neboť „ďábel“ znamená „pomlouvač“. Ačkoli Adam věděl, že satan lže, přece se rozhodl, že se přidá k Evě v neposlušnosti vůči Bohu a s ní že vytrpí stejný osud, totiž jistou smrt v prachu země. Když je Bůh odsoudil, vyhnal je oba ze zahrady Eden do neúrodné části země, kde se měla podle Božích slov státi Adamova žena Eva matkou mnoha dětí za velkých porodních bolestí. (1. Mojžíšova 3:16—24.) Tam zemřeli a vrátili se zpět do prachu, avšak teprve poté, když zplodili mnoho synů a dcer, kteří pak po nich rozmnožovali lidský život. Satan a všichni jeho démoni, jichž

se stal vládcem, sváděli dále Adamovo potomstvo ke vzpouře proti Bohu a k různým falešným náboženstvím, učice je náboženským lžím, které souhlasily s tím, co satan pravil již Evě: „Nikoli nezemřete smrtí... Budete jako bohové.“ Pouze několik málo lidí, jako na příklad Abel, Enoch, Noé, Abraham a král David, zvolilo si uctívati Jehovu jako Boha a suverenního vládce a jemu sloužiti.

Adam a Eva, prarodičové lidstva, jistě si nezasloužili, aby je jejich potomci uctívali. Mimo to jsou Adam i Eva mrtví a nežijí nikde jako bohové; proč by měl proto někdo uctívati tyto mrtvé, neexistující již osoby, které hřešily proti stvořiteli a universálnímu vládci? Proč uctívati nějaké mrtvé lidi? Slovo stvořitele varuje nás před takovýmto uctíváním předků, když praví v dopise Římanům 5:12; 6:23: „Skrze jednoho člověka hřích na svět vešel, a skrze hřích smrt; a tak na všechny lidi smrt přišla, poněvadž všickni zhřešili.“ „Neboť odplata za hřích je smrt, ale dar Boží život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ Křesťanstvo ani pohanstvo nemůže vyvrátiti skutečnost, že všichni lidé umírají, a není zapotřebí světových válek ani atomových pum, aby každoročně umíraly miliony lidí. Pro vzpuru prvního člověka přešla smrt na všechny lidi, nehledě na různost ras, na které se lidstvo rozvětvilo. Všechny rasy, všichni lidé různých barev a národností zdědili smrt po onom prvním člověku. Všichni jsou před Jehovou Bohem, stvořitelem dokonalosti a svatosti, zrozeni v nedokonalosti, hříšnosti a odsouzení. Toto přišlo na celé lidské pokolení pouze skrze jednoho člověka. Mnoho sobeckých lidí snad obviní Jehovu Boha z nespravedlnosti, protože dopouští něco podobného. Tážeme se však:

Nebyl Bůh nade vše moudrým, že to dopustil? Odpověď zní: „ano“; a Boží napsané Slovo ukazuje nám proč.

Zamyslete se nad biblickým veršem, o kterém byla právě zmínka: „Odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.“ Všimněte si, že Bůh nabízí lidstvu dar věčného života a to skrze jednoho, totiž skrze Ježíše Krista. Jako nechal Bůh přejíti smrt právem z jednoho člověka na všechny jeho potomky, zrovna tak může Bůh, dárce věčného života, vrátiti život všem zemřelým hříšníkům z lidského pokolení, když jej přijmou skrze adoptivního otce, tohoto Pána Ježíše Krista. Toto způsobí dokonalé vyrovnání, jak praví Boží Slovo: „A tak, jakž skrze pád jeden na všechny lidi přišla vina k odsouzení, tak i skrze jedině ospravedlnění na všechny lidi přišla milost k ospravedlnění života. Nebo jakož skrze neposlušství jednoho člověka učiněno jest mnoho hříšných, tak i skrze poslušství jednoho spravedliví učinění budou mnozí.“ (Římanům 5:18, 19.) Kdyby rozdílné rasy, pokolení, lidé a národové nebyli spolu spřízněni, majíce jednoho společného praotce, pak by toto nebylo možné. Na místo toho potřebovala by každá osoba, každá rasa, každé pokolení nebo každý národ vlastního, zvláštního vykupitele nebo spasitele. Protože však Bůh „učinil z jedné krve všechno lidské pokolení, aby přebývalo na tváři země“, a protože skrze jednoho prvního člověka přišla smrt na všechny, může tentýž Bůh právem otevřít cestu k věčnému životu na zemi skrze jednu osobu, totiž skrze svého vlastního Syna, Pána Ježíše Krista.

Obyčejným procesem rození pochází všichni lidé od Adama; a není člověka, nehledě na to, za jak svatého,

moudrého a pobožného by jej lidé považovali, který by se mohl státi jejich společným otcem a dáti jim dědictví věčného života na zemi. Všichni lidé, jichž jsoucnost pochází od Adama, jsou hříšní, nedokonalí a podřízení smrti. Nemohou sami sebe učiniti dokonalými anebo dosíci pro sebe věčného života, neřku-li, aby jej mohli poskytnouti též jiným. V Žalmu 49:7—10 mluví Slovo Boží o bohatých země a praví: „Kteříž doufají v své zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí. Žádný bratra svého nijak vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení, . . . aby živ byl věčně a neviděl porušení.“ Zde tedy musel zasáhnouti Jehova Bůh prostřednictvím svého jednorozeného Syna, Pána Ježíše Krista. Již dávno předtím zaslíbil Bůh, že tak učiní, když v zahradě Eden pravil satanovi, který skrze hada svedl Evu: „Prach žráti budeš po všechny dny života svého. Nadto nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým (démony a zlými lidmi) a semenem jejím; ono potře tobě hlavu a ty potřeš jemu patu.“ (1. Mojžíšova 3:14, 15.) Před devatenáctistý lety přišel čas pro Jehovu Boha, aby vytvořil semeno ženy.

PROSTŘEDEK K OPATŘENÍ RADOSTI

Boží zákon vyrovnání pravil: „Dáš život za život.“ (2. Mojžíšova 21:23—25; 5. Mojžíšova 19:21.) Život Božího jednorozeného Syna v nebi nebyl stejný druh života, jaký Adam následkem hříchu a vzpoury ztratil pro celé své pokolení. Adam ztratil právo na lidský život pro všechny své potomky, avšak život Božího milovaného Syna v nebi byl duchovní a vyšší nežli život

lidský, právě tak, jako je lidský život vyšší nežli život zvířat, která jsou obětována a kladena na pozemské oltáře. Život zvířete neopatří výkupné za život lidí, neboť k tomu je zapotřebí života stejné hodnoty. Aby tudíž mohla býti vykoupena nebo koupena zpět hodnota života, kterou Adam pro své potomstvo ztratil, musela býti stejná hodnota života předložena Bohu. Boží spravedlnost nemohla přijmouti více nežli hodnotu lidského života, zrovna tak jako nemohla přijmouti méně nežli hodnotu lidského života. Aby obstaral takovouto hodnotu lidského života, učinil Jehova Bůh opatření, že se jeho jednorozený Syn vzdal nebeského života jako duch a stal se člověkem, dokonalým mužem, jakým byl kdysi Adam, když jej Bůh stvořil a postavil do Edenu. Bůh předpověděl, že se na zemi bude jmenovati „Ježíš“ a že podle těla bude potomkem Abrahama a krále Davida.

Jak se stal Boží jednorozený Syn dokonalým člověkem? Nestalo se to vtělením nebo stěhováním duše. Kdyby to bylo vtělení nebo stěhování duše, pak by byl Ježíš nemohl zemřít jako člověk. Byl by nosil hmotné tělo jako vnější oděv, který by byl oddělen od jeho vlastního Já, a pouze vnější obal byl by usmrcen, zatím co by vlastní Ježíš opustil svůj hmotný oděv aniž by zakusil smrti. Jehova Bůh nám praví, co ve skutečnosti učinil se svým nebeským Synem, který se nazýval nebo byl znám jako „Slovo“. U Jana 1:14 praví bible: „A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce), plné milosti a pravdy.“ Tato Boží výpověď se ani slovem nezmiňuje o vtělení nebo stěhování duše, nýbrž prohlašuje, že se ono Slovo, Boží Syn, stalo skutečně tělem nebo že bylo tělem „učiněno“. Neztělesnil

se náhle, aby se objevil v lidském těle mezi lidmi na zemi, tak jako to často před ním činili svatí andělé; nýbrž podřídil se lidskému zrození ženou. Opustil proto život, který měl jako duch v nebesích v božské slávě, a jeho život byl přenesen do lůna ženy, kde rostlo bezmocné děcko. (Filipským 2:5—7.) Tato žena byla pannou, která nebyla spojena s manželem; byla potomkem Abrahama přes krále Davida z Betléma. — Lukáš 1:26—39; Matouš 1:18.

Bude nyní dobře promluvit si o okolnostech lidského zrození Božího Syna, protože toto jest důvodem k nezměrné radosti všeho lidu. Boží Slovo praví:

„Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Marie zasnoubena byla Jozefovi, prvé než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.“ „Vstoupil pak i Jozef od Galilee, z města Nazarétu, do Judstva, do města Davidova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z čeledi Davidovy), aby zapsán byl s Marií, zasnoubenou sobě manželkou, jsoucí těhotnou. I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové, aby porodila. I porodila syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula a položila jej v jeslech, protože neměli místa v hospodě. A pastýři byli v krajině té, na poli nocující, a stráž noční držíce nad svým stádem. A aj, anděl Páně postavil se podlé nich a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou. Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; neboť aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu. Neboť narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově. A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko, plénkami obvinuté, ležící v jeslech. A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválicích Boha,

a řkoucích: Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj lidem dobrá vůle (dobré vůle; Douay).“ — Matouš 1:18; Lukáš 2:4—14.

Proč bylo ono oznámení o zrození Ježíšově obzvláště dobrým poselstvím veliké radosti, radosti, která bude všemu lidu? Protože ten, který se tam na zemi narodil, měl se státi Kristem Pánem. Kristus znamená P o m a z a n ý. Předek jeho matky, David, byl pomazán za krále nad Božím vyvoleným národem Izraelským. Bůh též uzavřel s Davidem smlouvu nebo úmluvu, že z Davidových potomků vzbudí věčného krále. Tato smlouva vztahovala se na Ježíše; a když dospěl mužného věku, pomazal jej Jehova Bůh svým svatým duchem nebo svou účinnou silou za zaslíbeného krále, který je větší a vyšší než všichni králové země. Z té příčiny procházel Ježíš po svém pomazání zemí a kázal: „Přiblížilo se království nebeské. Změňte své smýšlení a věřte dobrému poselství.“ Předpověděl též, že toto království bude v Bohem stanovený čas dosazeno k moci. Pak měly by říše a národy tohoto světa skončit, a Boží království, které spočívá v rukou jeho pomazaného krále Ježíše Krista, převzalo by moc nad celým světem. Nežli však přijde tento konec národů a jejich nedokonalých lidských vlád, musí býti evangelium nebo dobré poselství o Božím království kázáno všem národům. Ježíš předpověděl světovou válku a pak dodal: „A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všechněm národům, a tehdáž přijde skonání.“ — Matouš 24:14.

Avšak Boží království by nemělo pro své poddané trvalého užitku, kdyby lidé dále umírali. Božské panství mělo by býti od nynějších slabých lidských vlád

natolik odlišné, že by dalo věčný život všem, kteří budou jeho dobrovolnými a radostnými poddanými. Proto bylo zapotřebí, aby Ježíš zemřel jako dokonalý člověk, plně rovný tomu, čím byl Adam nežli zhřešil a než odkázal lidské rodině smrt. Tímto způsobem mohl Ježíš zaplatiti Bohu výkupné, a mohl jako král položití svůj lidský život za všechny, kdož se stanou jeho poddanými, a v království může těmto poslušným a věrným poddaným dáti věčný život na zemi. Těm, kteří následují jeho šlépějí, pravil: „Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby sloužil, a aby dal život svůj mzdu na vykoupení za mnohé.“ — Matouš 20:28.

Protože kázal Boží království, byl Ježíš obviněn ze vzpoury proti politickým vládám tohoto světa a svými nepřáteli byl na mučednickém kůlu usmrcen. Toto podstoupil, aby mohl zemřít ke slávě Jehovy Boha a též aby vykoupil všechny lidi, jichž králem se měl státi. Avšak mrtvý král by nebyl lidstvu užitečným, a k tomu ještě zemřel Ježíš Kristus nevinně a jsa Bohu věrný. Proto udělal Jehova Bůh mocný zázrak. Třetího dne po Ježíšově smrti jej Bůh vzkřísil z mrtvých, dosadil jej opět k životu v duchovní říši a propůjčil mu nesmrtelnost a neporušitelnost. Čtyřicet dní po svém zmrtvýchvstání zjevoval se Ježíš Kristus v lidských tělech, aby věrným následovníkům svých šlépějí ukázal, že žije, a aby je učinil svědky svého zmrtvýchvstání. Pak opustil zem a vstoupil do nebe, aby se tam posadil po pravici svého nebeského Otce, Jehovy Boha. — Lukáš 24:1—51; Skutkové apoštolů 1:1—11.

Nežli Ježíš Kristus opustil následovníky svých šlépějí na zemi, poučil je, aby se za zřízení Božího království

modlili a čekali na ně. A zatím co věrně čekali, museli je kázati a zvěstovati jiným. Zůstali-li by na této cestě jako jeho následovníci věrně až do smrti, pak měl je král Kristus Ježíš v době zřízení Božího království vzkřísiti z mrtvých k životu v nebesích a sjednotiti je s sebou na svém nebeském trůně. Tam s ním mají vládnout nad lidstvem. Jest to vyvolená společnost, a poslední kniha bible ukazuje, že Pán Bůh vybral pouze 144.000 těch, kteří jsou hodni, aby byli odměněni takovouto velikou předností. Vzhledem k jejich malému množství mluvil o nich Ježíš jako o „malém stádcí“, a tito s ním budou spojeni v království jako nevěsta s manželem. (Lukáš 12:32; Zjevení 14:1, 3; 19:7; 21:9.) Tím nebude ostatnímu lidstvu ukřivděno, neboť Bůh vyhradil mu veliká požehnání na zemi skrze vládu tohoto nebeského království Ježíše Krista a jeho „malého stádce“. Tato pozemská požehnání uspokojí tužby a potřeby srdcí všech lidských tvorů, kteří dojdou věčného života pod onou dokonalou vládou spravedlnosti.

ČAS RADOSTI

Boží prorocké Slovo, bible, označuje s určitostí rok 1914 jako dobu, kdy bylo předáno panství Božího království do rukou jeho pomazaného krále, Ježíše Krista. Onen rok, plný událostí, přišel a zůstane nezapomenutelným. Kristem vedené království Boží bylo toho roku zřízeno v nebi. Viditelné události na zemi to potvrzují. Veliké světové soužení, které Ježíš předpověděl lidem jako viditelné znamení konce tohoto starého světa a

zřízení Božího království, začalo v roce 1914 první světovou válkou, a jak to Ježíš předpověděl, pokračují od té doby dodnes hlad, mor, zemětřesení, pronásledování a utiskování národů v bezradnosti. Kromě toho se nyní též zvěstuje dobré poselství o nedávno zřízeném království na celé obydlené zemi, na svědectví všem národům, jak to Ježíš předpověděl. Toto vše jest přesvědčivým důkazem, že je blízký úplný konec neuspokojivých, politických a náboženských panství tohoto světa, vrcholící v konečném universálním boji, do kterého nyní jistotně pochodují všichni národové. Boží Slovo nás ujišťuje, že v této rozhodující universální bitvě, z které vyjde Boží universální svrchovanost vítězně, zůstane „tělo“ na živu; avšak k tomuto tělu budou náležeti pouze ti, kteří nyní slyší dobré poselství a zaujmou neochvějné stanovisko na straně Božího království pod vedením jeho Syna, Krista krále. — Matouš 24:3-44.

Před devatenáctistý lety ohlášená zvěst o zrození toho, který se měl státi Kristem Pánem, byla dobrým poselstvím veliké radosti pro všechny lid. Prokázaná skutečnost o nyní zřízeném Božím království s Kristem na nebeském trůně je ještě velkolepějším dobrým poselstvím. Skytá pravou příčinu k největší radosti všech lidí, kteří jsou vůči Bohu a jeho království dobré vůle, nehledě na to k jaké rase nebo ke kterému národu náleží, jakou mají barvu nebo jakým mluví jazykem. Jehovův král Kristus Ježíš dal svůj pozemský život jako výkupné za všechny ty různé druhy lidí, ano, za tolik lidí, kolik jich uvěří v Boží opatření skrze něho a prokáže oddanost jeho království. Svým královstvím dá všem loyálním a poslušným z lidstva plné požehnání své výkupní oběti, ba dá jim věčný život. Tak stane se je-

jich „Otcem věčnosti“, jak ho nazývá bible. — Izaiáš 9:6, 7.

Po rozhodující universální bitvě nebude již v jeho království démonů, kteří by lidi týrali a sváděli. Králi Ježíšovi byla dána potřebná moc v nebi i na zemi, aby v universální válce armageddonské strhl příkrov démonského vlivu, který visí nad lidstvem, a aby zničil všechny demony a dokonce i satana, jejich vládce. Zničí veškeré símě hada, satana ďábla, ať je již na nebi nebo na zemi. Nikdy více nebudou démoni vtahovati lidi do svých osidel, nebudou nad nimi vládnouti k zlému a učiti je náboženským lžím, aby je zaslepili vůči Jehovovi Bohu a Ježíši Kristu. Nikdy více nevyvolají stovky různých náboženských organisací a národnostních, politických zřízení předsudky a nenávisť, nepodníí pronásledování a nerozvíří války a krveprolití. Pod Božím královstvím budou lidé osvobozeni od démonských nebes, a král Ježíš Kristus a oslavení následovníci jeho šlápějí, kteří s ním sedí na nebeském trůně, budou tvořiti nová nebesa, která budou lidstvo zavlažovati spravedlností, pokojem a pravdou. — 2. Petra 3:13.

Lidé dobré vůle, kteří přežijí konečný boj v Armageddonu, nebudou jedinými, kteří se budou těšiti z těchto požehnání království. I mrtví, kteří spí v hrobech, budou moci obdržeti tato požehnání. Nestane se to vtělením nebo stěhováním lidských duší, jak tomu učili démoni, nýbrž oživením mrtvých, kteří spí v hrobech. V z k ř í š e n í m to nazývá Slovo Boží. Jeho král, Ježíš Kristus, pravil, že všichni v hrobech uslyší jeho velitelský hlas a budou vzkříšeni z prachu země. (Jan 5:28, 29.) Jsouce opět oživeni z mrtvých, budou pak muset prokazovati, že jsou loyálními, spokojenými poddanými

Božího království, jestliže budou chtít obdržet požehnaní daru věčného života v dokonalosti. Kdo ukáže, že je sobecký, nespokojený a vzpurný, a ohrozí tím věčný pokoj nového světa, bude králem odsouzen jako nehodný života a bude navždy zničen. — Zjevení 20:11-15.

Všichni spravedliví, poslušní lidé stanou se pak skrze krále Ježíše Krista Božími dětmi. Tím, že se stanou Božími syny, nebude však vytvořeno pokolení nadlidí nebo nějaká „panská rasa“, nýbrž oni se stanou dokonalými lidmi k Božímu obrazu a podobnosti, tak jako Bůh stvořil člověka původně v Edenu. Všichni, kdož tímto způsobem obdrží z božského pramene dokonalý život, budou pospolu žít jako jedna veliká rodina bratří a sester, naplní celou zem a zachovají nerozbitnou jednotu Boží rodiny. A kolem nich bude zem, proměněná v ráj, jásati a kvésti jako růže.

Toto jest radost všeho lidu, kterou Jehova Bůh podle svého předsevzetí uskuteční skrze krále Ježíše Krista. Jest naši neporovnatelnou předností, tuto radost, kterou před dávným časem zvěstovali andělé, oznamovati nyní jiným, ba „všemu lidu“, kterému je určena. Čiňme to nesobecky a vzdejme „slávu Bohu na výsostech“.